

δὲν εἶνε τοῦτο δυνατόν, σὰς ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἔχει παρρησιάζεσθαι τῶν βαθμῶν του καὶ ζῆ ἡσυχος. Σὰς παρακαλεῖ ἐν τούτοις νὰ τῷ ἐπιτρέψῃτε νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας τὸ αἷμά του ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης.

— Θὰ μείνῃ ὅπως θέλει, εἶπεν ὁ στρατηγὸς καὶ ἐγερθεὶς ἐπέρασε τὸν βραχιονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Ζήση καὶ τὸν ἔσυρε συγκεκνημένον πρὸς τὰ δωμάτια ὅπου εἰργάζετο τὸ ἐπιτελεῖον.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ στρατηγοῦ ὅλοι ἠγέρθησαν :

— Κύριοι, τοῖς εἶπε, σὰς παρουσιάξω τὸν κύριον Ζήσην Σωτηρίου, Ἕλληνα ὑπολοχαγὸν ὅστις ἔρχεται νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὰς λεγεῶνάς μας.

Οἱ ἐπιτελεῖς ὑπέκλινον εὐγενῶς πάντες, ὁ δὲ Γαριβάλδης ἐξηκολούθησεν :

— Εἶνε ἀξιωματικὸς, οὐχὶ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγωνισθέντων εἰς τὸν μέγαν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821 καὶ ὅμως... καὶ ὅμως ἔρχεται νὰ καταταχῆ ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης.

Ἐτόνισε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Ζήσην τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἐφίλησε καὶ σφίγγων τὰς δύο του χεῖρας τὸν ἀπεχαιρέτισε λέγων :

— Addio caro.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ζήσης ἐφάνη εἰς τὰς δόδους τῆς Μοδένας φορῶν τὴν ἐρυθρὰν βλοῦζαν καὶ τὸν γαριβαλδινὸν πῆλον.

Ἰπὸ μάλῃς ἔφρεε δέμα τι ὅπερ ἐπορεύετο νὰ τοποθετήσῃ παρὰ τινι φίλῳ, ὅσον ἠδύνατο ἀσφαλέςτερον.

Ἦτο ἡ φουσττανέλα τοῦ Ἑλλήνου τοῦ Ὀλύμπου.

[Ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ κ. Ρ.]

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝ

Οἱ κενόδοξοι δύνανται νὰ ἐξαγάγῃσι λίαν διδακτικὸν μάθημα ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐπεισοδίου τοῦ βίου τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος ἐπιφανοῦς φυσιοδίφου Δάρβιν.

Εἷς τῶν πρώτων ἐκδοτῶν τοῦ Λονδίνου, δημοσιεύων τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστημοτέρων Ἀγγλων συγγραφέων, παρουσιάζεται ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Δάρβιν. Ἐκθέσας δὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐπιφέρει, ὅτι ἔχει χρεῖαν τῆς αὐτοβιογραφίας αὐτοῦ, ἵνα κατατάξῃ αὐτὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ συγγράμματος, προσθέτων ὅτι τούτου ἐπιτευχθέντος ἦτο βέβαιος νὰ πωλήσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἀντιτύπων. Διότι, βέβαια, βιογραφία γραφομένη ὑπὸ τοιοῦτου ἐπιστήμονος χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο ἀριστοῦργημα, κτλ. κτλ. Ἐτελείωτε δὲ ὁ ἐκδότης λέγων ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Δάρβιν ἤθελεν ἀπαιτήσῃ.

Οὕτως ὠμίλει ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε ὁ Δάρβιν διακόπτων αὐτὸν,

— Θέλετε, εἶπε, τὴν αὐτοβιογραφίαν μου ; εἶνε ἑτοίμη, ἰδοὺ, λάβετε τὴν, καὶ χωρὶς νὰ πληρώσῃτε τίποτε.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ὁ ἐκδότης ἤρπασεν ἀμέσῳ.

Ἀκράτητος ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπέτυχεν τὸ ποθούμενον ἀποσύρεται ὑποκλινόμενος βαθύτατα, καὶ μόλις ἐξελθὼν ἐκδιπλόνει τὸ πολύτιμον χαρτίον.

Ἰδοὺ δὲ τι περιεῖχε :

«Ὀνομάζομαι Κάρλολος Δάρβιν, ἐγεννήθην τῷ 1809, ἐμελέτησα, ἕκταμα μακρὸν ἐπιστημονικὸν ταξίδιον, ἐξακολουθῶ δὲ καὶ τώρα νὰ μελετῶ».

Τοιαῦτα ἐφρόνει περὶ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ὅστις δημοφῶνως ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων ὡς τὸ ἐξοχώτερον τῶν πνευμάτων τοῦ αἰῶνος. Οἱ Ἄγγλοι τιμῶντες ἀξίως τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου αὐτῶν συμπολίτου ἔθαψαν αὐτὸν παρὰ τὸν τάφον τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἐρσκέλου. Α.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Θεῶ, χωρὶς πομπαῖς καὶ μεγαλειᾶ,
Ὅσῳ μεγάλη, τόσῳ ταπεινῇ
Ἔχεις ἀπλῆ καὶ μόνη σου θρησκεία.
Νὰ ἐλεῆς ἐκεῖνον ποῦ ποιεῖ.

Ὅπου ἡ δυστυχία σὲ φωνάζει
Ἔχεις καὶ μιὰ δική σου ἐκκλησίαν
Ποῦ μὲ τ'ἀγνό σου ὄνομα σταλάζει
Ἐταῖς φλογισμέναις ταῖς ψυχαῖς δροσιά.

Κ' εἶσαι γιὰ ὄλους μιὰ, Ἐλεημοσύνη.
Ἐιδωλολάτρη εἶτε Χριστιανὸ
Ποτὲ τὸ ὄνομα σου δὲν ἀφίνει
Μὲ χεῖρι ἀπλωμένῳ κ' ἀδειανό.

Ἐσὺ σκεπάζεις τοῦ γυμνοῦ τὴν πλάτη
Ἐσὺ μ' ἀγάπῃ 'ς τὸν φωτῶδ' ἡμίλει,
Στρώνεις ζεστό 'ς τὸν ἄρρωστο κρεβάτι
Καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ἔρημα φιλεῖς.

Ἐσὺ βραδὸν 'ς τὸν γέροντα δανεῖζεις,
Ἐκεῖνον ποῦ πεινᾷ φέρνεις ψωμί,
Τοῦ ὄρφανου τὸ δάκρυ σφγγίζεις
Καὶ σώζεις τῆς παρθένου τὴν τιμὴ.
Τὸ ἔγκλημα, ὁ φθόνος, ἡ κακία
Ἀμέτρητα σὲ πολεμοῦν κενὰ
Μ' ἄμα φανῆς παρθενικῇ, ἄγια,
Κάθε ἐχθρὸ ἢ ὄψις σου νικά.

Κόρη δειλῆ, μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
Μοιάζεις γλυκεῖα τῆς ἀνοιξὸς αὐγῇ
Π' ἄμα 'ς τὴν ἄκρη τοῦ ἄραου προβάλλει
Χαρὰ καὶ φῶς σκορπίζεται 'ς τὴ γῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἐπεθύμουν, ἔλεγεν ὁ λόγιος νέος Μ*, νὰ ἀσχοληθῶ εἰς ἓν ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον κινεῖς μέχρι τοῦδε νὰ μὴ ἡσχολήθῃ μήτε νὰ ἀσχοληθῇ ποτέ !

— Τότε γράψε τὸ ἐγκώμιόν σου, ὑπέλαβέ τις τῶν παρόντων.